

AQUEST IMMIGRANT, EL MEU PROÏSME

Guia pràctica per relacionar-se
amb el veí musulmà

J. MIGUEL JUEZ

Editorial MUSULMANIA

AQUEST IMMIGRANT, EL MEU PROÏSME

J. Miguel Juez

© Editorial Musulmania

www.musulmania.com - editorialmusulmania@gmail.com

Coberta: Sofía Juez

Traducció del castellà: Carles Rodriguez Vila

Correcció: Marta Merlo Benedicto i Samantha Arbalat Medina

Producció conjunta entre CREMA (Creients Magribins, www.liderescrema.com) i CLAME (Cooperació Llatina de Evangelització de Musulmans a Europa, clame09@gmail.com).

Si no s'indica el contrari, les cites bíbliques han estat preses de la versió Edició d'estudi de la traducció interconfessional en català de les Societats Bíbliques Unides.

El capítol 3 ha estat pres d'un article escrit per Christine Schirmacher publicat a la revista Idea, de l'Alianza Evangélica Española (n / d). El capítol 4 està pres del llibre *Vuestas preguntas y nuestras respuestas sobre el Santo Inyil*, de Yousef Mikhail, Almeria, edició pròpia, 2008, 56 pàg. Tots dos capítols van ser adaptats i s'inclouen amb el permís dels autors.

L'opinió dels autors no sempre es correspon amb la de l'Editorial Musulmania. Es publica, però, com un mitjà per fomentar l'intercanvi entre diferents punts de vista i per fer reflexionar.

2012 Primera edició

Índex

Pròleg.....	7
1.Bases bíbliques del fet immigratori.....	13
2.Aspectes diversos	31
3.Bíblia i Alcorà, similituds i diferències	45
4. Preguntes i respostes.....	57
5. Epíleg.....	107

Pròleg

ALGÚ DE REREFONS musulmà convertit a Crist va preguntar a l'audiència:

- On creieu vosaltres que rau la principal dificultat o barrera perquè un musulmà vingui a Crist?

Les respostes van ser de les més variades, començant per la seva cultura, la seva religió, la seva família, els seus costums i tradicions, etc.

- N'hi pot haver alguna més? -Va preguntar el que estava parlant.

Les persones es miraven les unes a les altres, parlaven entre si en veu baixa, però ningú deia públicament res més.

L'interlocutor va dir:

- I què podem dir de la mateixa església? Ocupa un lloc o espai a ocupar en l'acostament del musulmà a Crist?

-Sí, és clar- es va sentir a cor.

Ara bé, nosaltres, lectors, què diem? En la meua pròpia praxi amb més de 13 anys servint entre ells, crec que hi ha una realitat encara més gran que la seva pròpia cultura, família o religió, que incideix a l'hora d'arribar a un acostament a Crist, si bé aquestes causes tenen el seu propi pes específic. Realitats que són barreres que el mateix poble de Déu aixeca -conscient o no, per desconeixement o no-, i que dificulten el camí per arribar a un punt de trobada.

La nostra posició com a església local pot arribar a ser un factor negatiu si els veiem com immigrants aliens a la nostra cultura i idiosincràsia. Però hem de

recordar que nosaltres, el poble de Déu, naixem des de i amb «un immigrant» (Deuteronomi 26.5), el qual viu com a tal en terra aliena. És per això que el fet immigratori no és quelcom aïllat de la nostra pròpia identitat com a església.

Déu vol que tots els seus fills recordem això per dues raons fonamentals: perquè en romandre aquesta veritat ancorada en la nostra consciència i en el nostre cor sapiguem que tot el que és terrenal és temporal i sense transcendència eterna, i perquè, com a poble de Déu que se sap estranger i pelegrí sobre aquesta terra, recordem el profund significat de paraules com partida, exili, ruptura, incertesa, perill, desesperança, esperança, promesa, son, drama, pèrdua, desarrelament, solitud, aïllament, discriminació, prejudici i, fins i tot, racisme.

Aquestes són les realitats d'aquells que avui estan entre nosaltres: els immigrants. Han deixat enrere, a la seva terra moltes vegades pobra i devastada

per la insaciable cobdícia dels seus governants, la seva pròpia essència. Molts han arribat potser perseguint un somni moltes vegades inassolible.

Estan enmig nostre, complint amb un doble propòsit ocult de Déu. Per a nosaltres com a església, és un privilegi i una oportunitat tenir-los aquí. Un privilegi perquè Déu ens permet ser part de la seva missió, i una oportunitat perquè podem complir aquí, en la nostra pròpia terra, el mandat de ser-los sal i llum, compartint-los l'amor i el perdó d'un Déu que no s'ha oblidat de les seves realitats personals. Han arribat a una terra on podran sentir, conèixer i, aquest és el nostre anhel: acceptar i viure l'amor de Crist en llibertat!

El moviment de Creients Magribins (CREMA), coordinat pels mateixos creients de rerefons musulmà convertits a Crist, és una força que dia a dia s'expandeix a Espanya i a Europa. El seu lideratge entén que han d'invertir en la benedicció que van rebre de part de Déu

en les seves pròpies vides, transformant-se en instruments de benedicció per a aquest país, on molts -si no la majoria- van arribar a conèixer Jesucrist com el veritable Messies.

Al seu torn, ells mateixos són coneixedors de la realitat i la dificultat que representa per a l'església a tot Espanya treballar en l'evangelització d'aquells musulmans als quals Déu, d'una manera o altra, va portar a aquesta beneïda terra.

Són conscients que haver arribat a aquest coneixement de la veritat és producte de dues actituds que ressalten. D'una banda, l'oració de molts germans espanyols, fidels i obedients a la Paraula, que creuen que l'Evangelí és per a tota criatura sense importar-re rerefons, raça, cultura o idioma. I d'altra banda, l'amor que van mostrar primerament al Senyor i després a les vides d'aquells que sent tan diferents en molts aspectes, necessitaven conèixer la font de tota gràcia i veritat: Jesucrist!

Cal destacar la valuosa contribució que ens ha estat donada de concedir-nos incloure en aquest llibre, al capítol 3, un article de Christine Schirrmacher, traduït a l'espanyol i publicat a la revista Idea, de l'Aliança Evangèlica Espanyola. Així mateix el capítol 4, que està pres del llibre *Vuestras preguntas y nuestras respuestas acerca del Santo Inyil*, de Yousef Mikhail. Tots dos capítols han estat adaptats i es publiquen amb el permís dels seus autors.

J. MIGUEL JUEZ
Pastor missioner

1

Bases bíbliques del fet immigratori

UNA DE LES RAONS que ens motiven a treballar sobre un material com el present és l'intent de donar llum a preguntes subjacents al nostre interior. Per què hem de relacionar-nos amb els immigrants i més específicament en el nostre cas amb els immigrants musulmans? Les Sagrades Escripures tenen una resposta clara i comporten un mandat per al poble de Déu.

El moviment de persones que emigren és un fenomen tan antic com el

món mateix. La història de les civilitzacions està lligada a la història de les migracions humanes. Això ha facilitat la creació d'espais humans en tot el planeta que es caracteritzen per ser multi-ètnics, multirracials i multiculturals.

El Pentateuc i els immigrants

Entre aquests desplaçaments en la història de la humanitat, potser el menys reconegut és el d'Adam i Eva, que es van veure obligats a emigrar del Paradís quan en van ser expulsats a causa de la seva transgressió. Aquest pecat va portar com a conseqüència una altra emigració en el seu sentit més literal. El Senyor Jesucrist va deixar la seva eternitat de glòria per convertir-se en un immigrant visible en una societat que el va menysprear, el va ultratjar i li va donar mort.

A la Bíblia, com reflex de la vida mateixa, també trobem aquestes raons per

les quals es duen a terme aquests trasllats: la senzilla recerca de condicions més dignes de vida, la devastació d'una guerra, la fam, la reagrupació familiar, la supervivència o la persecució, com és el cas en Fets dels Apòstols 19/11.

Per tant, les Escriptures es poden prendre com a exemple d'això i es mostren com un llibre de migracions on al seu entorn es teixeixen moltes de les seves històries. Una d'elles és la vida d'Abraham, fill de Tèrah i espòs de Sara.

Abraham va dipositar la seva fe en un únic Déu, Creador del cel i la terra (Gènesi 14.22), en un jutge just i sobirà de les nacions i tota la terra (15.14, 18.25), un Déu etern i exaltat (21.33; 14.22), i tres grups religiosos el reconeixen com el seu propi patriarca: jueus, cristians i musulmans. La seva experiència com a immigrant en terra aliena posa les bases del credo que tota persona jueva, segons la llei, havia de recordar i confessar:

Un pelegrí arameu a punt de morir va ser el meu pare (Deuteronomi 26.5).

Aquesta confessió exigida per Déu als hebreus com a poble, tenia un doble propòsit formatiu. D'una banda, se'ls quedava gravat en la ment i el cor el seu propi origen. Eren immigrants i pelegrins sobre la terra. I, d'altra banda, se'ls feia vívid en la seva experiència com a poble de Déu el profund significat de paraules com sortida, incertesa, perill, ruptura, exili, estranger, pelegrí, esperança, promesa, somni i drama. Cadascuna d'aquestes paraules té un profund significat per a aquell que emigra.

Qui es reconeix pelegrí i immigrant coneix les llàgrimes del cor trencat en un comiat cap a un destí incert o el significat de la ruptura de llaços que l'uni en a petites coses que en la distància adquireixen una dimensió desconejada.

És a partir d'aquest aprenentatge que Déu estableix la primera llei de migració i dóna exemple d'una ètica clara i defi-

nida en la seva manera de tractar els immigrants la qual cosa seria el model que Israel havia de seguir d'ara endavant:

No oprimiràs ni maltractaràs el foraster; perquè vosaltres vau ser forasters a la terra d'Egipte. [...]. No oprimiràs el foraster; que vosaltres ja sabeu el que és ser foraster, perquè en vau ser a la terra d'Egipte (Èxode 22.21; 23.9).

Heu de considerar el foraster que conviu amb vosaltres com un de la vostra nació, i l'estimaràs com a tu mateix, perquè també vosaltres vau ser forasters al país d'Egipte. [...]. Si el teu proïsme empobreix i decau convivint amb tu, empara'l com un foraster o exiliat, perquè pugui continuar vivint amb tu (Levític 19.34; 25.35).

Déu emet judici de maledicció sobre qui perverteixi el seu manament:

Maleït aquell qui violi el dret del foraster, de l'orfe o de la viuda (Deuteronomi 27.19).

Per comprendre la importància que adquireixen els immigrants en el període de l'Antic Testament, cal tenir en compte la història de l'èxode a Egipte (Gènesi 46.1-7 i seg.; Èxode 1.1-14).

La manca d'aliments i la pobresa van ser les causes de l'emigració. Amb el temps va acabar convertint-se en pobresa i angoixa per l'opressió del poble receptor.

No hi ha millor brou de cultiu que la immigració per deixar en clar la contraposició entre l'abusador i l'abusat, el dominador i el dominat, l'explotador i l'explotat. I és intenció de Déu que el seu poble, Israel, no cometi l'error dels altres pobles, per la qual cosa estableix un principi d'equitat i justícia durant la celebració de la Pasqua ensenyant que no havien de tenir una llei per als naturals i una altra per als estrangers:

Si algun foraster resident amb tu vol celebrar la Pasqua del Senyor, haurà de circumcidat tots els homes de casa seva, i

aleshores podrà acostar-se a celebrar-la, ja que serà com un nascut al país; però cap incircumcís no en podrà menjar. La llei serà igual per al nadiu que per al foraster que habita entre vosaltres (Èxode 12.48-49).

Perquè el Senyor Etern, el vostre Déu, és Déu de déus i Senyor de senyors; Déu gran, poderós i terrible, que no fa accepció de persones ni accepta suborns; que fa justícia als orfes i a les viudes, i estima el foraster, i els dóna pa i vestit (Deuteronomi 10.17-18).

És així que, sobre la base del seu propi compromís, Déu estableix el manament per al seu poble en relació amb els immigrants:

Heu d'estimar el foraster, perquè vosaltres vau ser forasters a la terra d'Egipte (v. 19).

Per tant, la responsabilitat ètica d'Israel envers els immigrants tenia el seu fonament en diversos paradigmes vivencials: l'exemple donat per Déu, la relació de fe amb Ell i la seva Paraula, l'obediència al manament diví i la seva pròpia experiència durant 430 anys.

Salomó i els immigrants

Consta en la història bíblica un fet molt significatiu que mostra la lliçó apresada pel lideratge i el poble hebreu en relació amb els immigrants i estrangers, d'incloure'ls en el seu prec a Déu a l'hora de la dedicació del temple.

En un breu repàs a la pregària de Salomó a 1 Reis 8.41-43, veiem que reclama diverses vegades l'atenció de Déu davant possibles situacions adverses. Demana continuïtat en el tron d'un descendent de David, pare de Salomó; justícia davant del judici entre els mateixos israelites; perdó de Déu davant el pecat del seu poble i la seva posterior humiliació i penediment, el perdó de Déu i restitució dels beneficis de la natura enfront del pecat del poble, sanitat davant les futures plagues i pestes que el poble pogués patir, etcètera.

I després de presentar al poble d'Israel davant l'altar en el temple, Salomó recorda que el Déu d'Israel era també

Déu per a tots els pobles sobre la terra i exclama en el verset 41:

També els estrangers, els qui no són del teu poble d'Israel, els vinguts de terres llunyanes atrets per la teva anomenada, perquè han sentit parlar del teu gran nom, de la teva mà poderosa i del teu braç estès, quan vinguin a pregar en aquest temple, escolta'ls tu des del cel, el lloc de la teva estada, i actua d'acord amb tot el que els estrangers et demanin.

El temple era el lloc on Déu havia promès la seva presència. Era el lloc de trobada del poble amb el seu Déu, i Salomó inclou en la seva pregària els immigrants en les mateixes benediccions que Déu vessaria sobre el seu poble: els fa partícips de les seves riqueses espirituals fora de tot egoisme i els atorga les mateixes possibilitats de gaudir de les benediccions del Creador.

No trobem en l'actitud de Salomó ni del poble el mínim rastre de xenofòbia

o racisme. No hi havia por ni menyspreu pel seu nou veí immigrant. Van entendre que la seva major riquesa era compartir els seus béns i que en fer-ho, aquests augmentarien encara més.

Quan seguis els sembrats del teu camp, si oblides alguna garba al camp, no tornaràs enrere per recollir-la; serà per al foraster, per a l'orfe i per a la viuda; així et beneirà el Senyor (Deuteronomi 24.19).

Els profetes i els immigrants

L'època dels profetes està marcada per un missatge de denúncia. Fins i tot a costa de les seves pròpies vides, ells van ser fidels al mandat rebut de denunciar tot allò que vulnerava el precepte diví. La seva denúncia va ser contra els problemes socials i a favor d'una societat més justa.

El seu missatge profètic recriminava les injustícies que afectaven els més fe-

bles, entre els quals, els més necessitats eren els estrangers al seu poble.

És evident que les injustícies tenen uns responsables, però tenen sobretot víctimes. A totes elles s'estén la defensa dels profetes perquè, com algú va assenyalar: «*Al pobre li falta el suport dels diners; a les vídues, del marit; als orfes, del pare; i a l'immigrant, dels amics*».

Els immigrants apareixen com a víctimes de les classes poderoses, els comerciants, els jutges, els sacerdots, etc. Jeremies denuncia els reis (22.13-19), els dignataris i oficials de la cort (34.19-21), els sacerdots i els falsos profetes (8.10). Jeremies deixa clar el paper que té la pràctica de la justícia i la defensa dels drets dels més desprotegits, és a dir, els orfes, les vídues i els immigrants:

El Senyor diu això: Practiqueu el dret i la justícia, allibereu l'oprimit de mans de l'opressor, no maltracteu ni violenteu l'estranger, l'orfe o la viuda. No vesseu sang innocent en aquest lloc (Jeremies 22.3).

En un altre context, el profeta anima els seus germans hebreus desterrats a Babilònia per causa del seu propi allunyament de Déu i dels seus manaments, a buscar i assolir la integració amb aquesta societat tan diferent de la seva.

Construiu cases i habiteu-les; planteu horts i mengeu-ne els fruits; caseu-vos i engendreu fills i filles; busqueu muller per als vostres fills i marits per a les vostres filles, a fi que tinguin fills i filles; multipliqueu-vos aquí i no minveu. Procureu el bé de la ciutat on us he deportat i pregueu per ella al Senyor, ja que del seu benestar en depèn el vostre (Jeremies 29.5-7).

El profeta Ezequiel també aixeca la seva veu de denúncia de les injustícies cap als immigrants:

Vet aquí que els prínceps d'Israel, cadascun segons el seu poder, han estat dintre teu ocupats només a vessar sang. Dintre teu s'ha deshonrat el pare i la mare, s'ha oprimint el foraster, s'ha maltractat l'orfe i la viuda (Ezequiel 22/06 -7).

Ell, com a portaveu de Déu, exposa davant el poble el judici diví i el perquè de l'enuig sobre el seu poble:

La gent del país practica l'extorsió, es dedica a rampinyar, a explotar el pobre i l'indigent, i oprimeixen injustament el foraster (Ezequiel 22.29).

És notable la visió global i l'obertura universal que tenia Ezequiel i com exposa davant del poble quina era la voluntat i l'ordre divina sobre els límits i la repartició de la terra que Déu li lliurava a Israel:

Repartireu, doncs, aquest territori segons les tribus d'Israel. Us el repartireu per sorteig com a heretat entre vosaltres i entre aquells forasters que visquin amb vosaltres i que hagin tingut fills enmig vostre. Aquests els considerareu com nadius entre els fills d'Israel, i participaran amb vosaltres del sorteig de l'heretat entre les tribus d'Israel (Ezequiel 47.21-22).

El profeta Zacaries assenyala la desobediència com a causa del captiveri del

poble d'Israel i parla en nom de Déu dient:

No oprimiu la viuda i l'orfe, ni tampoc l'estranger ni els pobres; ni maquineu interiorment de fer-vos mal els uns als altres (Zacaries 7.10).

El profeta Malaquies denuncia el poble d'Israel i posa l'accent en el judici purificador de Déu:

“Jo vindré enmig de vosaltres per jutjar-vos, i seré un acusador definitiu contra els fetillers, els adúlterers, els perjurs, els qui defrauden el sou del jornalier, els opressors de viudes i orfes, contra els qui fan injustícies al foraster, sense tenir por de mi, diu el Senyor Totpoderós (Malaquies 3.5).

Els Salms i la immigració

Al Salms 94.6 observem com es produeix una forta reacció contra la injustícia que cometem els superbs oprimint

el poble: «*maten la viuda i el foraster, i assassinen els orfes*» (Salm 94.6). De la mateixa manera, el salmista apel·la a Déu perquè faci justícia:

Atropellen la vida del just i condemnen la sang innocent. Però el Senyor és per a mi un baluard, i el meu Déu la roca del meu refugi. Farà caure damunt d'ells la seva iniquitat, i els arrasarà amb la pròpia perversitat; els destruirà el Senyor, Déu nostre (Salms 94.21-23).

I, finalment, el Salm 146 és un càntic que convida a la confiança en el Déu creador:

que fa justícia als oprimits, dona pa als qui tenen fam. El Senyor allibera els presoners, el Senyor obre els ulls dels cecs, el Senyor redreça els decaiguts, el Senyor estima els justos, el Senyor guarda els forasters, sosté l'orfe i la viuda, però capgira el camí dels malvats (Salms 146.7-9).

Veiem en el desenvolupament d'Israel com Déu forja la conducta que el

seu poble ha de seguir. No només havia de mostrar-se com un poble diferent als ulls de les nacions veïnes en relació amb el seu tracte als immigrants, sinó que havia de ser, a més, la veu que s'aixequés davant tota injustícia que contra ells es cometés. La llei iguala les cultures en la seva recerca de Déu. Per a Ell la diferència no està en la raça, sinó en la disposició del cor de l'home, autòcton o immigrant, per buscar-lo i obeir-lo.

En el Nou Testament, Jesús evidencia el cor del seu Pare i continua la seva tasca d'apropar les cultures, els pobles, les races i les llengües. L'Església és el paradigma de la integració i Crist és la raó d'aquesta força unificadora. Ell trenca tota barrera que separa les races, els sexes i els nivells socials (Gàlates 3.28). Així com a l'Antic Testament la llei igualava les cultures en la seva recerca de Déu i aquest s'acostava a l'home que el buscava, en el Nou Testament, Jesús iguala les cultures en la seva recerca del Pa de vida i no diferencia ni el color de la

seva pell, ni el seu rerefons cultural ni la seva escala social. La seva passió és l'home perdut, sense importar-li'n l'origen.

Ara, tornem a plantejar la pregunta del principi: per què hem de relacionar-nos amb els immigrants i més específicament en el nostre cas amb els immigrants musulmans?

El motiu és que en fer-ho evidenciem l'amor de Déu envers l'home pecador. Cap raça, idioma, religió ni escala social farà que un pecador es perdi més que qualsevol de nosaltres.

Conclusió

Hem fet un repàs de passatges de l'Antic Testament on la Paraula ens parla sobre la cura que Déu té i alhora exigeix del seu poble cap als immigrants.

Aquests són considerats part del grup dels necessitats i, per tant, són objecte d'exigències ètiques. El punt de partida d'aquestes exigències és la memòria

històrica: «*perquè vosaltres vau ser forasters a la terra d'Egipte*» (Deuteronomi 10:19 b).

En el Nou Testament, la Paraula és indicativa: el poble de Déu havia de recordar que el seu missatge alliberador era un missatge per a tots els pobles, sense que importi el seu rerefons cultural o racial. La Paraula anivella en el mateix pla de necessitat i igualtat, tant el jueu com al gentil, tant el criat com l'amo i tant l'home com la dona.

Al seu torn l'apòstol Pere fa ús de memòria històrica al reconvenir als expatriats per la dispersió (1 Pere 1.1; 2.11) que recordin que el seu pas per aquest món havia assemblar-se al dels estrangers i pelegrins.

2

Aspectes diversos

Decàleg¹ que obre portes

INDICACIONS PRÀCTIQUES que s'han de tenir en compte perquè la porta d'accés a l'interès i al cor del nostre proïme, els immigrants, estigui oberta:

1. *Utilitza la Paraula de Déu.* Els musulmans respecten els llibres sagrats: la Llei de Moisès, l'Evangelí i l'Alcorà.

¹ Aquest útil decàleg va ser publicat en el passat, i no hem pogut aconseguir individualitzar al seu autor.

Deixa que la Paraula de Déu parli per si mateixa. Els Evangelis són les millors porcions amb les quals començar, particularment Mateu i Lluç.

2. *Roman en constant oració.* És l'Esperit Sant qui guanya homes i dones per a Crist. Busca el seu guiatge i poder mentre presentes la Paraula.

3. *Sigues un amic genuí.* Dir: «*Hola!*» no és suficient. Si realment t'importen, demostra-ho convidant-los a casa, compartint el teu temps i ajudant-los en els seus problemes.

4. *Fes preguntes que els facin reflexionar: Tens la seguretat que Déu t'acceptarà?, Què és el que l'Alcorà ensenya sobre el perdó?, Podries mostrar el que la Bíblia ensenya?.* Preguntes com aquestes demostren que tens interès per les coses importants i transcendents de la vida.

5. *Escolta atentament.* Quan fas una pregunta, la cortesia requereix que escoltis la resposta sense importar com

sigui de llarga. Et sorprendràs de tot el que aprendràs.

6. *Presenta la teva fe obertament i sense por.* Defineix el que creus. Clarament i sense demanar disculpes, explica, si és possible amb les Escripures, els passatges que donen suport a aquests ensenyaments. D'aquesta manera col·loques la responsabilitat de la doctrina en la Paraula de Déu, on correspon.

7. *Raona, no discuteixis.* Amb un argument pots guanyar un punt, però perdre un oient. Hi ha alguns punts amb els quals podràs discutir sempre sense aconseguir res, però potser aconseguir que es tanqui una ment en contra teva.

8. *Mai denigris ni Mahoma ni l'Alcorà.* Això és una ofensa per a ells, així com la falta de respecte a Crist o a la Bíblia ho és per a nosaltres.

9. *Respecta els seus costums i susceptibilitats.* No t'ofenguis col·locant la teva Bíblia (un llibre sant) a terra, o mostrant massa llibertat amb el sexe

oposat, o rebutjant l'hospitalitat, o fent bromes sobre temes sagrats com el dejuni, l'oració o Déu.

10. *Persevera.* Els musulmans tenen molt a revisar quan s'enfronten a l'Evangelí. Però pots estar segur que la Paraula de Déu farà la seva feina quan arribi el moment.

Dificultats en el nostre acostament

Dificultats en el nostre acostament

Cal esmentar algunes situacions i circumstàncies que arriben a operar com a veritables obstacles a l'intentar un acostament:

1. *L'idioma.* La primera dificultat que trobem, segurament podria arribar a ser la comunicació. L'idioma és realment un veritable obstacle.

2. *El temor.* Pot sorgir en veure'ls a la televisió com fanàtics i obcecats en la seva religió i tradició, la qual cosa produeix un

cert rebuig contradictori en el nostre intent de voler compartir l'Evangelí.

3. *Els prejudicis.* Aquests fan niu en el nostre interior, ja siguin producte de la nostra pròpia experiència o gravats des de la nostra infància. També augmenten aquesta barrera.

4. *El desconeixement.* No saber què dir o què i com respondre les seves preguntes. El desconeixement de la seva pròpia teologia, religió o els seus orígens sembla que ens posa en inferioritat de condicions i limita el nostre testimoni.

Encara que podríem afegir altres punts, en reiterem dos, dels esmentats, per la seva importància: un, és la por; i un altre, la falta d'informació per respondre les seves preguntes i objeccions.

Aquest petit llibre se centra precisament en aquesta última raó. No es tracta d'un tractat d'apologètica cristiana-musulmana. Tampoc és un tractat historico-religiós, encara que de manera succincta ho sigui una mica en el seu contingut. És un intent de donar respostes clares i

comprensibles a preguntes difícils. Difícils? No, en realitat no ho són tant. Més aviat són interrogants que no estem acostumats a fer-nos. D'aquí la nostra intenció d'oferir algunes respostes, amb l'única finalitat que el nostre veí o contacte musulmà hi pugui reflexionar. Al seu temps el Senyor portarà llum i revelació a les seves ments i als seus cors.

Consideracions generals

Per a aquells que provenim d'un context cultural cristià, tant si experimentem una fe viva o tradicional, escoltar una presentació de l'Evangelí que ens parli de la necessitat del perdó dels nostres pecats o de la mort de Jesucrist a la creu del Calvari són aspectes que, entre d'altres, no plantegen més dificultats en el moment de decidir acceptar o rebutjar el missatge.

No obstant això, per a aquells que provenen d'un altre rerefons cultural,

molts tòpics del missatge presentat, inclosa la terminologia evangèlica, es converteixen en veritables obstacles a l'hora de prendre una decisió per Crist. Això significa que la cultura conté ingredients que ajuden o dificulten la comprensió del missatge.

A causa d'això, veiem la necessitat de ressaltar aspectes culturals que obriran portes i mantindran el nostre contacte de rerefons islàmic amb una ment disposada a escoltar.

Cultura i temps

Qualsevol aspecte de la vida en la cultura musulmana està basat en les relacions personals. El seu paradigma cultural té les seves arrels en la col·lectivitat a diferència de la individualitat que preval en la nostra cultura occidental. Per tant, a l'hora de prendre decisions, les fa considerant l'entorn de la gran família, que per a ells adquireix un pes transcendent.

Un altre aspecte molt important a tenir en compte, està relacionat amb el temps. La inversió de temps per aconseguir certa profunditat en les relacions és fonamental si volem compartir el missatge. Nosaltres diem que el temps és or. Per a ells la riquesa està en les relacions. Per a nosaltres, l'important és la productivitat en el menor temps possible. Ells consideren que establir una base de relacions profundes obre les portes per compartir les coses importants i transcendents de la vida, com seria en aquest cas, el missatge de Déu que volem compartir-los.

El temps dedicat per establir una relació sòlida i de confiança és una inversió que sens dubte, en l'opinió de tots els que treballem en aquest enfocament de ministeri, donarà com a resultat l'oportunitat de ser escoltats amb interès i atenció i, en molts casos, amb una decisió positiva cap a l'Evangelí.

Per això, és necessari treballar amb la mirada posada en l'obra de l'Esperit

Sant, que al seu temps portarà els seus fruits, i no en l'obsessió desenfrenada per aconseguir objectius i números per després compartir resultats.

La lluita espiritual

Moltes vegades tendim a col·locar en un mateix pla d'igualtat la religió i qui la practica. Condemnem tant l'una com l'altra. No obstant això, hem de recordar sempre que el nostre enemic no és la persona que professa l'islam, sinó les forces de foscor que s'amaguen darrere de les seves lleis i principis.

Per això, quan vulguem compartir l'Evangelí tindrem la necessitat de viure cada dia sota el govern i plenitud de l'Esperit Sant. En veritat, això no és només requisit per treballar amb musulmans, sinó una demanda de Déu per a les nostres vides diàriament.

Una vida transformada per Déu val més que tot coneixement intel·lectual i més que tota paraula ben articulada que surti de la nostra boca. El musulmà an-

hela veure vides coherents amb la veritat explicada.

El fet de viure Crist impacta les seves vides, desperta la seva curiositat, posa en evidència la seva pròpia necessitat i buit i produeix inquietud de recerca.

I tot i així, viure Crist en el poder de l'Esperit Sant no és garantia de conversió, sinó que tan sols evidenciarà la lluita de poders, la batalla espiritual, que es porta a terme en la seva ment i en el seu cor. I nosaltres la percebrem en el nostre esperit.

La Paraula de Déu ens anima a considerar que *«perquè les armes amb què lluitem no són humanes, sinó poderoses en Déu per abatre fortaleses»* (2 Corintis 10.4) i que *«no hem de lluitar contra adversaris de carn i ossos, sinó contra sobiranies, contra poders, contra els dominadors d'aquest món de tenebres, contra les forces espirituals del mal, que habiten l'espai»* (Efesis 6.12).

Com a poble de Déu, tenim armes espirituals poderoses per ser més que vencedors davant del nostre enemic:

1. L'Evangelí en si mateix és poder de Déu (Romans 1.16).

2. La Paraula de Déu és l'espasa de l'Esperit (Efesis 6.17).

3. Jesús, qui viu en nosaltres, és més gran que qui governa aquest món (1 Joan 4.4).

4. Tenim la certesa de la resposta de Déu a la nostra pregària (Jeremies 33.3).

5. Tenim el poder de l'Esperit Sant per lluitar contra els dimonis i per obrar miracles i sanitats (Mateu 10.1).

I és per això que ressaltem com a requisit indiscutible el fet de viure en la plenitud de l'Esperit. Considereu que tota la feina d'evangelització és una lluita espiritual més que intel·lectual, sense menysprear el valor del coneixement.

Vida d'oració

Hi ha un altre requisit que ve estretament lligat a l'anterior. Em refereixo a la vida d'oració del creient. Una vida

plena de l'Esperit Sant és una vida on la relació amb el Senyor de senyors és permanent i sense embuts. No hi ha plenitud en l'Esperit sense una vida d'oració plena.

Per això, en compartir la nostra experiència i la Paraula de Déu amb un musulmà, hem d'assegurar en oració que l'Esperit prengui tot el control de les nostres vides i paraules i que Ell estigui en les seves vides trencant el vel que els cega davant la revelació de la Paraula de Déu.

L'oració mou muntanyes, i també la nostra pregària pels musulmans mou els seus cors a la recerca del veritable Déu.

Amor i obediència

Una cosa que adquireix gran rellevància són les motivacions per les quals volem compartir el missatge.

Sens dubte que l'amor és una raó o força poderosa per desitjar compartir l'Evangelí. «*De franc ho heu rebut, do-*

neu-ho també de franc» (Mateu 10.8) ens diu el Senyor. Tot argument que vulguem presentar al nostre contacte musulmà, ell voldrà refutar-lo amb els seus arguments, però l'amor és una cosa contra la qual no pot oposar cap argument. L'amor que prové d'un cor en el qual Crist regna podrà ser acceptat o rebutjat, però res més.

Una altra raó que hem de considerar en la nostra motivació i que moltes vegades no es té en compte és l'obediència. Compartim l'Evangeli perquè és un mandat de Déu, sense importar el referons cultural o religiós de l'altra persona. Tenir clar això ens ajudarà a no fonamentar el nostre testimoni en ambigüitats emocionals, i a no sentir-nos frustrats quan esperem fruits del nostre treball i triguen a arribar.

L'obediència submergida en un veritable esperit d'amor, ens permetrà veure -per la gràcia de Déu- resultats positius en el nostre acostament a les persones musulmanes.

Plenitud de l'Esperit, vida d'oració i obediència en amor són els requisits dispensables per buscar un acostament al nostre amic o amiga musulmà.

3

Bíblia i Alcorà, similituds i diferències

VAL LA PENA fer un repàs de conceptes bíblics i alcorànics. Comencem per dir que si bé ambdues religions, el cristianisme i l'islam, inclòs el judaisme, provenen del mateix tronc genealògic ja que totes tenen les seves arrels en Abraham, com a pare, les diferències són molt significatives i les similituds no ho són tant.

Sorgeixen preguntes com ara: creuen en el mateix Déu?

L'Al·là ²de l'Alcorà, és el mateix Déu tant de l'Antic Testament com del Nou? Respecte d'això, cal aclarir que, tot i que en les Bíblies en idioma àrab el nom de Déu es tradueix per «Al·là», en essència el caràcter de Déu expressat en les Sagrades Escripures difereix diametralment del Déu presentat en l'Alcorà.

Déu

A l'Alcorà

1. Déu és el Creador de l'univers i de cada ésser humà, però és transcendent; és a dir, separat de la creació. No hi ha cap relació entre el Creador i la creació (Alcorà 55.1-78; 6100-101)

2. Déu no té fills. Jesús no pot ser adorat com a Déu. Creure en la Trinitat és ser politeïsta. Adorar més d'un sol

² Al·là (àrab: Allah) és el nom de Déu que ja usaven els cristians abans de l'aparició de l'islam. D'alguna manera, s'acosta al terme hebreu Elohim, utilitzat en l'Antic Testament, així com el de «Déu» s'aproxima al terme grec Theos en el Nou Testament (N. de l'E.).

déu és el pitjor dels pecats per a l', és un pecat que no pot ser redimit ni perdonat, ja que només hi ha un sol Déu (C 5.72-73; 4171-172).

3. Déu no és el pare de Jesucrist. Ell és el Déu Omnipotent i misericordiós. L'Alcorà acusa els cristians d'adorar tres déus: Déu, Jesús i Maria. La seva teologia expressada en termes matemàtics és $1 + 1 + 1 = 3$. Hem de deixar clar que cap cristià (seguidor fidel de Jesús i dels seus ensenyaments) accepta aquest concepte de Trinitat. La nostra compressió rau en l'equació d' $1 \times 1 \times 1 = 1$. El seu error, sense dubte, és que aquesta era la concepció de la Trinitat que van descriure els cristians del seu temps al profeta islàmic Mahoma (C 9.30-31).³

3 Recomanem la lectura del llibre escrit pel missioner i teòleg Carlos Madrigal, *Explicando la Trinidad al Islam*, Clie, 1998, 168 pp. (N. de l'E.)

A la Bíblia

1. Déu ha creat l'home i la dona a la seva imatge i els ha fet els seus companys. Ell ha revelat la seva naturalesa en la seva creació. Jesús és el pont que uneix a Déu amb les seves criatures (Joan 1.1-2).

2. Jesús és el Fill únic de Déu, en sentit espiritual i no carnal. Jesús va venir a aquesta terra com a ésser humà sent Déu. El Pare, el Fill i l'Esperit són un sol Déu trinitari (Joan 1.1-2).

3. Déu és el Pare de Jesucrist i el Pare de tots els que creiem en el seu Fill (Romans 8.15-17). La Trinitat està composta pel Pare, el Fill i l'Esperit Sant. Maria era només un simple ésser humà i no té cap lloc a la Trinitat (Mateu 28.19).

Jesús

A l'Alcorà

1. Jesús (Isa)⁴ va ser creat per Déu i la seva paraula i implantat en Maria pel poder de Déu. No és més que un ésser humà (C 3.59; 5.75, 116-117).

2. Jesús va ser un dels profetes més importants de la història, però Mahoma és l'últim dels profetes, anomenat «el segell dels profetes» (C 33.40, 6.16). Moisès i Isaïes ja anunciaven la vinguda de Mahoma en l'Antic Testament. En el Nou Testament Jesús mateix anuncia a Mahoma (C 2.57 i ss.; 7157).

3. Jesús no va ser crucificat i no va ressuscitar. La crucifixió hauria estat un fracàs humiliant per a Jesús. En el cas que hagués mort a la creu, no hauria pogut aconseguir la redempció de la humanitat. L'Alcorà no és clar sobre la fi de la vida de Jesús. Sens dubte, Déu el va portar al cel en presència dels seus

4 Nom donat a Jesús en l'Alcorà.

enemics. Després, algun altre home va ser crucificat en lloc seu. (C 4157-158).

A la Bíblia

1. Jesús va ser concebut per obra de l'Esperit Sant, sent un veritable ésser humà i veritable Déu al mateix temps (Lluc 1.35).

2. Jesús ha entrat en el món com el Salvador i el Redemptor anunciat en l'Antic Testament. Com a Fill de Déu és superior als altres profetes i va anunciar la vinguda de l'Esperit Sant com a conseller (Joan 14.16). Mahoma no ha estat anunciat en la Bíblia i ni tan sols compleix les condicions bíbliques exigides per ser un profeta de Déu (Fets 10.43).

3. Jesús va morir a la creu segons la voluntat del seu Pare. Va ser posat a la tomba -custodiada per guàrdies que respondrien amb les seves vides davant l'Imperi Romà per qualsevol descuit- i va ressuscitar dels morts al tercer dia. D'aquesta manera va aconseguir la victòria sobre el pecat i la mort. Com a re-

presentant de la humanitat és el que ha obrat la redempció (1 Pere 1.18-19).

Pecat, fe i perdó

L'Alcorà i la Bíblia assenyalen que la voluntat de Déu és que els homes creguin en ell i visquin segons els seus manaments. Tot aquell que els incompleix peca i només pot ser perdonat per la misericòrdia de Déu. Tant l'Alcorà com la Bíblia prometen la vida eterna als que creuen.⁵

A l'Alcorà

1. Adam va pecar a l'Edèn menjant el fruit prohibit, però la comunicació de l'home amb Déu no es va tallar per aquesta transgressió. Per l'islam no hi ha caiguda ni pecat original (C 2.35-39).

5 Encara que en realitat hi ha certes diferències entre aquests conceptes, l'autora ha preferit ometre-les per raons de claredat i simplificació (N. de l'E.).

2. L'home és sempre capaç d'escollir entre fer el bé o el mal. Ell pot agradar a Déu obeint els seus manaments i complir fent bones obres. Si incompleix els manaments, això no afecta veritablement a Ell, perquè l'home sempre peca contra si mateix (C 7.19-25).

3. La fe és creure que Déu existeix, ser agraït i obeir els seus manaments (C 2177).

4. El pecador que es penedeix espera obtenir el perdó de Déu. L'Alcorà lloa sovint la misericòrdia i la gràcia divina, però en cada cas el pecador no sap si rebrà o no el perdó. No està segur, en la vida present, d'anar al paradís després de la mort. Déu és massa omnipotent perquè l'home pugui determinar amb certesa el comportament d'aquesta deïtat envers els homes (C 7156, 3.31).

A la Bíblia

1. Adam transgredí el manament de Déu en menjar del fruit prohibit. Aques-

ta acció va fer que vingués sobre tots els homes el pecat, la mort i la separació de Déu. La reconciliació amb Déu només és possible per la mort de Jesús (2 Corintis 5.18-19; Romans 3.20).

2. La naturalesa de l'home queda corrompuda després de la caiguda. És incapaç de fer res per expiar les seves faltes. Si intenta observar la Llei de Déu, en principi no farà més que enfonsar-se en el pecat. Cadascun dels seus pecats està dirigit contra Déu (Romans 3.10-12, 20; Salms 51.6).

3. La fe és reconèixer el seu estat de pecat i la pròpia condemna, acceptar la redempció en Jesucrist i viure segons els manaments de Déu pel poder de l'Esperit Sant (Fets 9.1-18).

4. El pecador que es penedeix té la certesa que Déu li concedeix el seu perdó, perquè Déu, en la seva Paraula, així ho ha promès (1 Joan 1.9). Qualsevol que s'aplica la mort de Jesús i accepta el seu perdó té la seguretat de la vida eterna (Joan 1.12; 1 Joan 3.1).

Paraula de Déu i Esperit Sant

En aquest tema hi ha coincidència entre musulmans i cristians. La Paraula eterna de Déu és autèntica i revelada en el seu llibre sagrat, i explica com el Creador ha intervingut en la història dels homes. Ens indica avui com orientar la nostra vida i la nostra fe. La revelació de Déu als homes es va fer sota l'acció de l'Esperit.

A l'Alcorà

1. L'Alcorà és la paraula de Déu, «*pura i inalterada*», còpia «*autèntica*» de la revelació celestial original. A diferència de l'Alcorà, l'Antic i el Nou Testament han estat «corromputs» amb el pas del temps. L'Alcorà rectifica els passatges de l'Antic i el Nou Testament que difereixen d'ell (C 2.2; 297-98, 43.2-4, 2.83).

2. L'Alcorà va ser revelat directament a Mahoma pel «àngel Gabriel». La per-

sonalitat mateixa de Mahoma no té cap paper, el que garanteix l'autenticitat de l'Alcorà (C 26.192-194).

3. L'Esperit de Déu va obrar en la revelació de les Escriptures que van ser comunicades als individus escollits a través de la història: la Torà a Moisès, els Salms a David, l'Evangelí a Jesús i l'Alcorà a Mahoma (C 16.102). Alguns individus, com Jesús, es van omplir del poder de l'Esperit (C 2.87; 5110), però l'Esperit enforteix també als creients (C 58.22).

A la Bíblia

1. La Bíblia és la Paraula de Déu. L'Esperit Sant va presidir la seva redacció i no pot ser objecte de modificacions. Per tota l'eternitat romandrà com la seva Paraula immutable (Apocalipsi 22.18).

2. L'Esperit Sant va inspirar a diverses persones, de manera que la Bíblia reflecteix els seus caràcters particulars. Les seves pròpies personalitats es fan

evidents en cada un dels llibres (2 Timoteu 3.16).

3. L'Esperit Sant és Déu mateix i forma part de la Trinitat. L'Esperit Sant ens duu convicció als homes i dones dels seus propis pecats i culpabilitat. La seva vinguda a la Pentecosta va proporcionar als homes dons espirituals que els permeten produir-hi fruits dignes del seu Déu i Senyor (Gènesi 26/01; Joan 14.16; Gàlates 5.22).

4

Preguntes i respostes

Està corromput el *Inyil*⁶?

AQUEST ÉS UN ARGUMENT dissenyat per enganyar les multituds. Constitueix un dels principals qüestionaments ensenyats i repetits en l'educació islàmica. Per contestar, partim del fet inqüestionable, tant per musulmans com per cristians, que Déu és perfectament capaç de cuidar els lli-

⁶ *Inyil*: terme àrab per «Evangeli», mentre que per als cristians fa referència a les «bones noves» per als musulmans fa referència a un llibre.

bres i no deixar que ningú canviï la seva Paraula. Com es diu en l'Evangelí: «*El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran*» (Mateu 24.35). Aquest és només un dels versicles bíblics que mostren que Déu mateix és el guardià de les Escriptures, i no l'home.

Segon fet inqüestionable: Déu és més gran i fiable per vigilar que qualsevol humà, perquè és poderós i majestuós. Ell ha promès expressament cuidar la seva Paraula i adverteix de les severes conseqüències a qualsevol que intenti modificar-la.

Sens dubte, qui diu que la Torà o l'Evangelí han sofert modificacions, implícitament està acusant Déu de ser feble i incompetent. Per tant, cal recalcar que Ell és més gran del que puguem arribar a entendre o expressar i manté la seva Paraula fins al dia del judici.

Un cop més, si diem que s'ha alterat la Paraula de Déu es debilita la nostra confiança i la nostra dependència de Déu, així com la nostra fe en Ell, ja que

si no és capaç de protegir la seva Paraula, llavors, quina esperança hi ha per a les nostres ànimes?

D'altra banda, la creació dóna testimoni que Déu és el seu posseïdor i sobirà; ara bé, com és possible que Déu sigui capaç de preservar la seva creació i no pugui protegir la seva Paraula?

El detenir-nos en una revisió tan detallada d'aquest tema és de gran valor a l'hora de compartir el missatge de salvació amb el nostre proïme musulmà. I és particularment important examinar-lo i exposar-lo de forma neutral, i no evitar-lo ni defugir d'ell. Per això, preguntes com les següents són de gran ajuda:

— ¿Va ser Déu qui va inspirar la Torà, els Salms i l'Evangelí?

— Sí!

— Pot algun home ser capaç de canviar-los?

— No!

— ¿És Déu poderós, capaç i grandíol?

— Sí!

— Llavors, com podria Ell permetre que no només un llibre sinó també la Torà, els Salms, els llibres dels profetes i l'Evangelí es corrompessin? I com podria, 600 anys després de la redacció de l'Evangelí, revelar un llibre (l'Alcorà) que ningú pogués canviar-lo?

Aquestes paraules no poden ser acceptades per una ment lògica. És que Déu té algun profeta favorit, o alguna persona, o algun llibre preferit? No, Déu no pot ser així. ¿És possible que Déu permeti que els éssers humans l'adorin durant 600 anys a través d'un llibre corromput (i aquestes van ser generacions que van adorar a Déu amb tota santedat i puresa) i que, a continuació, els doni un llibre que no pot ser canviat? En acceptar aquest argument com a cert, llavors la Paraula de Déu és correcta: Satanàs ha encegat els ulls de qui no creu perquè no pugui veure la veritat.

Per aportar més dades, podem esmentar que la còpia més antiga de l'Evangelí

que tenim actualment data de l'any 120 dC, i concorda amb el que avui tenim a les nostres mans. Nosaltres no necessitem defensar-lo, perquè el seu propietari és més gran que nosaltres i és capaç de defensar-lo. Voltaire (1694-1778), el filòsof francès, va dir que en menys de cent anys la Bíblia deixaria d'existir. Però ell, ateu i detractor de la fe cristiana, va morir, i la seva casa va ser venuda i es va convertir, irònicament, i en una impremta on es produïen Bíblies! De forma similar, molts tracten de destruir la Roca, però la Roca segueix sent forta i inamovible.

Per què hi ha diferents traduccions del *Inyil*?

Aquesta pregunta, plantejada pels nostres interlocutors musulmans, és lògica. La resposta pot ser-ho també. Comencem per ressenyar que Déu va voler que l'Evangelí fos escrit majorment en grec, que era l'idioma de la filosofia i

l'aprenentatge a l'Imperi Romà, el mateix que ocupava una zona molt extensa del món antic. Després, va ser fàcilment traduït del grec a diversos altres idiomes, per tal que totes les persones poguessin llegir-lo en la seva llengua materna. Així, cap home tindria excusa davant Déu.

No obstant això, cal esmentar que per a algunes persones resulta xocant trobar diverses traduccions que usen paraules diferents en determinats passatges. L'explicació és senzilla: això ha succeït perquè els idiomes han evolucionat, però el sentit essencial en cada cas resulta ser el mateix. Aquest fet queda demostrat per l'estudi de la lingüística i la traducció. De manera resumida, hi ha un text original, però diverses traduccions igualment vàlides en el seu context.

Com pot el Messies ser el Fill de Déu?

És de vital importància aclarir als nostres amics musulmans que el significat de l'expressió «Fill de Déu» en l'Evangelí no vol dir que Déu tingués un fill concebut per mitjans físics (llegiu relacions sexuals). L'Evangelí mateix explica això:

Maria digué a l'àngel: “I com es farà això, si jo no visc amb cap home?” L'àngel li va contestar: “L'Esperit Sant davallarà damunt teu, i la força de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el nadó serà sant, i l'anomenaran Fill de Déu (Lluc 1.34-35).

Noteu l'expressió «l'anomenaran», que comporta que el Messies està totalment relacionat amb Déu (té una naturalesa divina), no amb l'home. Si creiem que la Mare de Déu podria haver tingut un fill sense tenir una relació física amb un home, per què no podem creure que Déu va encarnar la seva Paraula i es va fer home sense tenir cap dona?

El Messies és la Paraula de Déu feta carn, el seu Fill espiritual, i no un fill nascut d'una relació física, com molts pensen. A més, l'expressió «*Fill de Déu*» s'utilitza igual que «*fill del Marroc*» o «*fill d'Egipte*» o «*fill d'Algèria*». Aquestes expressions al·ludeixen a una identitat nacional, i no a una relació física.

Hi ha altres expressions similars, com «*mà de Déu*», que s'han d'entendre d'una forma no literal. Així, aquesta expressió no implica que Déu tingui una mà; més aviat està parlant del poder de Déu. I n'hi ha d'altres: «*rostre de Déu*», «*tron de Déu*», «*Déu venint en els núvols*», «*Déu parlant a Moisès des d'un foc*», «*llum de Déu*», «*cor de Déu*», etcètera.

Totes aquestes són expressions humanes que Déu fa servir per ajudar-nos a entendre veritats sobrenaturals. Així doncs, el títol o nom «*Fill de Déu*» té un significat espiritual, i el Messies és l'únic que pot tenir aquest tí-

tol que el relaciona amb Déu. Ell també té títols humans, com ara «*Fill de l'home*» o «*fill de Maria*», que el relacionen amb la verge Maria.

Per què els «cristians» consumeixen alcohol i freqüenten clubs nocturns?

Primer de tot, hem d'assimilar que el musulmà ha après que tot allò aliè a la seva religió-cosmovisió, i que està vinculat amb Occident, és inequívoc i intrínsecament, «cristià». Per tant, el que veuen en les pel·lícules de Hollywood i en la televisió europea, senten en la música i el que veuen en els cantants occidentals, són expressions del cristianisme. De la mateixa manera, ells no fan distinció entre catolicisme i sectes (testimonis de Jehovà, mormons, etcètera); en conseqüència, el que escau, és -amb amor i paciència- mostrar (i demostrar) el que un seguidor de Crist creu, expressa i viu.

D'acord amb el que hem dit abans, molts musulmans creuen erròniament que l'Evangelí permet l'embriaguesa i la depravació que es dona en els clubs nocturns. No obstant això, bíblicament podem mostrar que l'Evangelí reprèn aquells que s'emborratxen:

No us embriagueu de vi, que us faria dissoluts; més aviat ompliu-vos de l'Esperit (Efesis 5.18).

I en un altre versicle:

Ni els lladres, ni els usurers, ni els embriacs, ni els difamadors, ni els estafadors no tindran part en el Regne de Déu (1 Corintis 6.10).

No obstant això, les persones fan el que volen i l'home és desobedient; no s'ha de culpar per això el llibre de Déu, l'Evangelí, el qual és innocent pel que fa a la conducta de la gent pecadora.

Què passa amb l'església i el culte a les imatges?

Un cop més, recordem que el nostre amic islàmic no té una visió clara, ni la informació adequada, per poder diferenciar entre catolicisme i protestantisme. Cal dedicar temps i aclarir punts que per a un cristià semblen coses òbvies i repetitives. Per al nostre amic musulmà tot això és nou i si no se li explica amb claredat i paciència, li resultarà incomprendible.

Per tant, comencem per saber que la paraula *eklesía* (església) no és un terme àrab, sinó un vocable grec que significa «*grup de creients*». Així que expliquem-li que l'església no és un edifici amb portes i estàtues, sinó els cors i les ànimes de les persones que han consagrat la seva vida al Senyor Déu. No obstant això, les imatges i estàtues que veiem avui, sobretot en alguns edificis de l'església (la majoria de les vegades,

catòlica), són rebutjades per l'ensenyament de la Bíblia, que diu:

No et faràs escultura ni cap imatge del que hi ha dalt del cel ni del que hi ha a baix a la terra, ni del que hi ha a les aigües de sota de la terra.

No t'inclinaràs davant seu ni els donaràs culte, perquè jo, el Senyor Etern, sóc el teu Déu, Déu gelós (Deuteronomi 5.8-9).

A més, l'Evangelí diu que els que adoren ídols no heretaran el Regne del cel. Per tant, tot el que es pot veure a Europa pel que fa a les processons i el caminar pels carrers carregant estàtues de Jesús o de la verge Maria, no té cap base en l'Evangelí. Només són tradicions transmises a través de les generacions, lluny de l'esperit de l'Evangelí i que cauen clarament en la idolatria que els seguidors fidels de Jesús rebutgem.

Què es pot dir sobre l'homosexualitat i l'adulteri?

El comportament dels cristians «nominals» (aquells als quals es defineix, i que fins i tot s'arriben a autodefinir així, pel seu lloc de naixement, les creences de la seva família o la seva nació i que no coneixen ni practiquen els ensenyaments de la Bíblia) ha confós moltes persones sobre les doctrines del cristianisme. El que veuen en el comportament d'aquests «cristians» va en contra del missatge celestial. Déu vol, amb el seu missatge, protegir les persones de la malaltia del pecat. No obstant això, molts cristians nominals tenen un peu en el pecat, el que suscita dubtes sobre la veracitat del seu missatge en altres persones, i danya el cor dels creients fidels. L'Evangelí diu amb tota fermesa que l'adulteri és pecat; és més, Déu considera adulteri fins i tot una mirada luxuriosa cap a una dona.

Jesús va dir:

Sabeu que es va dir: No cometis adulteri. Però jo us dic: Tot aquell qui miri una dona amb cobejança, ja ha comès adulteri amb ella en el seu interior (Mateu 5.27-28).

També es diu en molts versicles que l'homosexualitat és un pecat greu. Si observem la història dels pobles de Sòdoma i Gomorra, veurem que Déu els va destruir amb foc i sofre per aquesta raó. L'Evangelí també diu que cap adúlter o homosexual heretarà el Regne de Déu i és molt clar en aquest assumpte per als que volen veure. Evitem que es barregi el comportament de les persones amb el llibre de Déu del qual s'han desviat. A més, si som honestos, reconeixem que aquest fenomen es dona en totes les societats i no exclusivament en les conegudes com «cristianes» (llegiu Occident).

Com hauria de vestir la dona?

En els països (i ments) islàmics, predomina la idea que el cristianisme dóna suport a la nuesa de certes parts del cos i la provocació mitjançant el vestit o els ornaments. Aquestes pràctiques són molt comuns en moltes parts d'Europa o Amèrica i el musulmà pot observar-ho a través de la televisió per satèl·lit o de les revistes. Aquestes persones es denominen cristianes per les creences predominants en els seus països, famílies i entorns, però els seus cors estan lluny de l'ensenyament de l'Evangelí. Pel que fa a aquest assumpte, l'Evangelí diu:

Respecte de les dones, que es vesteixin decorosament i s'arreglin amb dignitat i discreció, sense exagerar el pentinat, ni amb llüiment d'or o perles, ni amb vestits sumptuosos, sinó més aviat que s'adornin de bones obres, com escau a dones que professen reverència a Déu (1 Timoteu 2.9-10).

Un altre versicle diu que la dona ha de vestir-se de reverència i puresa (1 Pere 3.3-4). Per tant, el cristianisme no

té la culpa del que passi en els països occidentals o de la forma de comportar-se d'aquests cristians nominals.

Per què es menja carn de porc?

És bàsic tenir clar que menjar o beure certs aliments no ens acosta més a Déu ni ens allunya. L'Evangelí ens ensenya que el bon comportament d'un individu i la seva sinceritat davant Déu són més importants que el fet de preocupar-se del que menja o beu. Els jueus, que tampoc mengen carn de porc i la forma de culte s'havia centrat més en l'exterior que en l'interior, van preguntar al Messies sobre aquest tema.

Ell va dir:

Netegeu el defora de la copa i del plat, mentre per dins són plens de rapacitat i disbauxa! [...] Neteja primer la copa per dins per tal que també el defora sigui net. [...] us assembleu als sepulcres emblanquinats, que, si bé per fora es veuen bonics, per dintre són plens d'ossos de mort i de tota mena d'immundícia! (Mateu 23:25-27).

També va dir:

No és allò que entra per la boca el que embruta l'home, sinó que és allò que surt de la boca el que l'embruta [...] allò que surt de la boca prové del cor i embruta l'home. [...] Perquè del cor surten els mals pensaments, els homicidis, els adulteris, les fornicacions, els robatoris, els falsos testimonis i les injúries. Aquestes són les coses que embruten l'home (Mateu 15.11, 18-20).

Així que el que mengem o bevem depèn de la llibertat i de les preferències de cadascú, del que cadascú pugui acceptar per a si mateix. Per exemple, cada poble té diferents costums respecte al menjar i la beguda. Hi ha persones a l'Àfrica i a altres llocs que mengen serps, granotes i formigues, i això no afecta la seva relació amb Déu. El que és important és el cor.

Molts s'entesten a no menjar carn de porc, però van darrera les prostitutes o menteixen o enganyen o parlen malament dels seus amics o pequen amb el

pensament. No neguem que la carn de tots els animals pot ser perillosa si no s'obté, preserva o es cuina adequadament, però les nacions desenvolupades han menjat carn de porc durant molt de temps i no han tingut problemes sanitaris més greus que els viscuts en altres latituds.

Quina és la postura sobre el matrimoni i el divorci?

En la creació del món Déu va establir que hi hauria una sola dona per a un sol home, Adam. Nosaltres creiem el que diu l'Evangelí sobre el matrimoni: una dona per a un home. Junts, tots dos, juntament, protegeixen la composició de la família i de la societat. A més, una dona no hauria de ser com una mercaderia per a l'home, perquè aquest es casi amb qui vulgui i es divorciï de qui vulgui. El Messies va abordar el tema del matrimoni quan va dir:

¿No heu llegit que el Creador, des del principi, els va fer home i dona? (Mateu 19.4).

Si l'home que Déu va crear hagués necessitat més d'una dona, Déu mateix les hauria creat des del principi, però Ell va crear per a Adam una companya adequada, amb el mateix valor i la mateixa importància que ell. No és possible que una dona se senti segura amb un home casat amb més dones ni que accepti compartir el seu marit, independentment de qualsevol circumstància o raó. La luxúria de l'home i el seu pecat són la raó per la qual un home veu una dona com a simple mercaderia o com un objecte sexual. El Messies va honrar el matrimoni format per un home i una dona i va reivindicar el valor de la dona. El divorci també està prohibit perquè destrueix la unitat familiar. L'Evangelisme esmenta una excepció: l'adulteri.

Ara bé, si la parella vol reconciliar-se, i hi ha un penediment genuí, es consi-

dera que han pres el millor camí per a ells; de manera que, fins i tot en aquest cas, el divorci no hauria de produir-se. El divorci fa mal a la dona i és una porta oberta perquè l'home jugui amb les dones, i perquè es fereixi a nens innocents. A més, debilita l'estructura de la societat, omplint-la de problemes socials per a les pròximes generacions. Així que l'home hauria de tenir una dona, tal com es diu a l'Evangeli, restringir el desig sexual, exercitar la moderació, etc. A més, al costat de la seva dona, ha d'alimentar l'amor mutu i l'amor cap a Déu. Això és el que ensenya la Bíblia.

És el celibat un mandat de Déu?

El celibat és una decisió personal de qualsevol que vulgui practicar-lo. L'Evangeli no prohibeix ni promou el celibat dels líders religiosos. No obstant això, diu amb tota claredat que el matrimoni és millor *«que cremar-se a causa de la passió»* (1 Corintis 7.9), i el Mes-

sies va dir que aquells que no es casen s'han de guardar a si mateixos del pecat. Les persones que practiquen el celibat són un grup específic que ha rebut de Déu una gràcia especial, la capacitat per mantenir-se en celibat i la felicitat per viure així. L'Evangelí diu que és bo casar-se per protegir la puresa.

No obstant això, alguns trien el celibat per servir Déu del tot i no haver d'estar implicat en els problemes d'una família.

Què passa amb el celibat del Messies? El Messies és la Paraula de Déu feta carn, com hem dit anteriorment, i l'únic que no ha pecat. Ell mai va tenir fills en la seva naturalesa humana i, encara que era completament humà, no va tenir necessitat casar-se. Déu va fer el matrimoni per tal de poblar la terra, en primer lloc, i per protegir la persona de la fornicació i el pecat, en segon lloc. El Messies no necessitava descendents físics, ja que el seu propòsit era crear una comunitat de descendents espirituals

que adressin el Senyor en esperit i en veritat. En aquest sentit, de fet, té molts descendents: tots aquells que obeeixen les seves paraules.

D'altra banda, el Messies era lliure de pecat, era la Paraula de Déu i l'Esperit Sant estava sobre Ell, de manera que no necessitava el matrimoni. Ell va venir del cel, es va fer home a la terra i va tornar al lloc d'on venia. Els altres profetes, però, es van casar per guardar-se del pecat. Això mostra el seu poder i supremacia, així com el seu caràcter únic entre els altres profetes. Ell no era com la resta de profetes en una multitud de coses. Jesucrist és únic!

Què passa amb el cristià i la política?

Conscientment o inconscient, a les nacions cristianes alguns barregen el cristianisme amb la política. La Bíblia ens mostra que Jesús va dir: *«Doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el*

que és Déu» (Mateu 22.21). Les Croades, per exemple, es van dur a terme en nom de la religió, però l'Evangelí mai ha promogut l'assassinat per cap raó, i en l'Evangelino hi ha lloc per a la guerra.

Recordem que el tema de les Croades és un tema sensible i difícil per al poble islàmic. En el nom de Déu van ser expulsats d'una manera sagnant del continent europeu. Cal ser també sensibles a la seva visió a l'hora de parlar d'aquests fets històrics pel bé del testimoni de Crist que avui estem cridats a donar-los.

Per tant, mostrem-los com els ensenyaments de Jesús criden la gent a la pau, l'amor i la unitat. Crist mai va usar una espasa per difondre el seu missatge, i mai va ensenyar als seus seguidors a difondre el missatge per mitjà de les armes. Encara que va viure en un moment en què la seva terra estava ocupada pels romans, Ell va respectar les autoritats.

Quan van veure els seus miracles sobrenaturals, els jueus van creure que Ell havia vingut a establir un regne a la

terra, però ho va negar al·legant que el seu regne «no és d'aquest món» (Joan 18.36), i va respectar els dirigents i les autoritats. El Messies va reprendre Pere quan va tallar l'orella del servent del gran sacerdot dels jueus quan van venir a arrestar-lo. Li va dir: «*Torna a embeinar l'espasa, perquè tots els qui empunyen espasa, a espasa moriran*» (Mateu 26.52).

D'altra banda, el Senyor Jesucrist va dir: «*Estimeu els vostres enemics i pregueu pels qui us persegueixen*» (Mateu 5.44), i «*si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra*» (v. 39). Ell va ensenyar als que segueixen l'Evangelí el perdó i la reconciliació entre les persones. «*No resisteixis al mal amb l'espasa, sinó venç el mal amb el bé*». Hem d'oobeir els governants i dirigents i pregar a Déu per ells, perquè governin amb justícia i perquè canviïn per a millor, per a benefici dels seus pobles. Això és el que la Bíblia ens mana. Aquells que segueixen Jesús, realment estimaran

totes les persones, siguin musulmans, hindús o budistes, sense cap tipus de discriminació.

Pot un sacerdot atorgar el perdó?

També és una heretgia del passat la idea que un home religiós pot concedir el perdó a algú. L'Evangelí diu que el perdó només ve de Déu, i repeteix moltes vegades que Déu és qui perdona. Cap home, sigui quina sigui la seva posició humana o espiritual, té autoritat per perdonar un altre home. És veritat que hem de perdonar-nos els uns als altres les ofenses, però, en últim terme, el nostre pecat és contra Déu i només Déu pot perdonar el pecat. En totes les religions hi ha heretgies alienes als escrits autoritzats, i el cristianisme n'és l'excepció. No obstant això, els veritables seguidors de Crist i la Bíblia no accepten aquesta doctrina per la manca de fonament en les Escriptures.

Què passa pel que fa al *azaque*⁷ i al *hach*⁸ ?

L'islam posa com a requeriment donar una part dels ingressos de cadascun dels seus fidels al seu centre de reunió. Així mateix imposa el pelegrinatge, almenys una vegada a la vida, a la ciutat de la Meca. En cas que per alguna raó de pes un musulmà no pugui complir amb aquest viatge, ha de finançar el viatge a un altre musulmà perquè el faci en lloc seu.

Nosaltres, els cristians, creiem el que diu l'Evangelí: que tota persona que creu veritablement en el Messies lliura la pròpia vida a les seves mans. Per tant, tots els seus diners, fills, possessions, etc, pertanyen a Déu, ja que tot ve d'Ell. Com un símbol del seu amor cap a Déu, cada creient ha de donar, almenys, una desena part dels seus ingressos mensu-

⁷ *Azaque*: impost obligatori (almoïna, tercer pilar de l'islam, en principi destinat a la caritat i al proselitisme; equival aproximadament a un 2,5% dels ingressos anuals.

⁸ *Hach*: cinquè pilar de l'islam, que estableix l'obligatorietat de visitar, almenys una vegada en vida, els llocs sagrats de la Meca.

als a l'obra de Déu; en això consisteix el delme. A més, cada creient ha d'ajudar els necessitats, els pobres, els malalts i les persones afectades per desastres naturals o guerres.

I què podem dir del pelegrinatge als Llocs Sants? Fer un viatge a llocs representatius de la nostra fe pot ser bonic, però no canvia la naturalesa de l'home. L'Evangelí deixa clar que l'única forma d'arribar al perdó dels pecats és pene-dir-se i reconèixer el Messies com el nostre redemptor.

Moltes persones visiten l'església de la Nativitat o altres llocs a Betlem i es veuen afectades emocionalment, però després d'un o dos mesos tornen a la seva antiga forma de viure pecaminosa. No és possible que estar al voltant o dins d'edificis de maons beneficiï espiritualment l'home. Un canvi de cor és el que és important per a Déu, i això ve a través de la fe veritable en el Messies i d'obeir els seus manaments.

Què creuen els cristians sobre de l'oració i el dejuni?

Creiem en la pregària i el dejuni tal com apareixen en l'Evangelí. Ara bé, la pregària no és un conjunt de pregàries que nosaltres repetim cada dia, sinó una sèrie de paraules nascudes al cor d'acord amb la necessitat i dirigides a Déu. Així, hi ha pregària de lloança, d'acció de gràcies, d'adoració i de prec. Nosaltres preguem sempre com el Messies ens va ensenyar. No hi ha temps establerts per a la pregària, ja que Déu ens escolta en tot moment i en tots els llocs. Així mateix, creiem en el dejuni i en la pràctica de jejunar. De fet, es pot veure un veritable creient pregant i jejunant de tant en tant, ja que no es requereix fer-ho públicament, encara que es pot practicar de manera grupal. Cal aclarir que el dejuni no és només abstenir-se de l'aliment i la beguda, sinó que també implica abstenir-se dels desitjos mundans. Es tracta de viure en santedat per a Déu tot l'any i no només en un mo-

ment determinat, de cercar subjectar el nostre ésser a Déu; no és, de cap manera, un mètode de coaccionar.

Què volen dir quan parlen de Pare, Fill i Esperit Sant?

Pel que sembla, en els temps en què Mahoma, fundador de l', deambulava pel desert com a mercader (segle VII dC) va tenir contacte amb diferents expressions distorsionades de l'Evangelí. A partir d'aleshores es van crear idees poc clares respecte als ensenyaments reals de Crist i sobre Crist. Una, n'és l'adoració a tres déus: Pare, Fill i Esperit. Fins i tot va arribar a pensar que la Trinitat consistia en Pare, Fill i Maria. Aquestes percepcions totalment errònies romanen encara en la ment de molts dels nostres amics musulmans. Els hem de veure com el que són, gent confosa que necessita orientació. Tal procés, no ens cansarem de repetir-ho, requereix

molt d'amor i paciència. Però les seves ànimes, com les nostres, s'ho mereixen.

Per tant, comencem per explicar-los que els cristians creiem en un sol Déu i que no hi ha cap altre com Ell. La Bíblia ens ensenya: «*Escolta, Israel: El Senyor, el nostre Déu, el Senyor Etern, és únic*» (Deuteronomi 6.4). I «*El Senyor és un i no hi ha ningú com ell*». És per la fe que diem: «*Creiem en un sol Déu*». Déu no té parella, i nosaltres adorem l'únic Déu. El Messies va dir: «*Adoraràs el Senyor, el teu Déu, i només a ell donaràs culte*» (Lluc 4.8).

¿Què signifiquen, doncs, les expressions Pare, Fill i Esperit Sant, que trobem en l'Evangelí? Són les tres persones de l'únic Déu. El Pare és Déu mateix. La Paraula és el Fill. I l'Esperit Sant és l'Esperit de Déu. Així que Déu existeix en si mateix (Pare), parla per la seva Paraula (Fill) i viu pel seu Esperit (Esperit Sant), però aquests tres són un de sol.

Alguns exemples que poden ajudar-nos a exposar això són els següents:

una persona està formada per esperit, ànima i cos, però és una sola persona. L'aigua es manifesta en forma de gel, vapor i líquid, tres formes, però una substància. Un home pot ser pare, oncle i avi i, tanmateix, segueix sent una sola persona. I, finalment, el temps pot ser passat, present i futur, però segueix sent un. Així que Déu és un, algú incomparable, únic per la seva naturalesa. No oblidem que l'home té una ment limitada i que no podem entendre tota la saviesa de Déu.

Què passa amb la crucifixió del Messies?

Segons els ensenyaments musulmans, el profeta Isa no va morir a la creu. Déu el va canviar per un altre home a manera d'engany per rescatar-lo.

Per a nosaltres la crucifixió del nostre Senyor Jesucrist va ocórrer tal com apareix a l'Evangelí. Constitueix un ve-

ritable testimoni que les Escriptures són certes, aquest tipus de mort era una cosa vergonyosa ja que estava destinada per a criminals. Per què posar-ho si no és cert? No obstant això, la crucifixió va ser l'objectiu de la vinguda de Crist i de la seva encarnació, ja que amb ella va complir la justícia de Déu i va obrir una porta de misericòrdia per la qual Ell redimiria l'home.

Déu és misericordiós i perdona, però també és un jutge just i no pot deixar el pecat sense càstig. Atès que tots els homes han trencat els manaments de Déu, hi ha d'haver una forma de redempció. I Déu ens va mostrar aquest camí de redempció en els dies dels profetes de l'antiguitat, de Moisès, Noé i Josep. I és que les bones obres no poden portar l'home al cel, ni tan sols el dejuni ni l'oració ni donar almoïna als pobres són coses capaces de complir les exigències de la justícia de Déu.

Tampoc podem dir simplement: «*Oh, Déu misericordiós i perdonador!*», I

oblidar la seva justícia. La seva justícia exigeix un judici total. La seva misericòrdia exigeix un perdó total. Per això, Déu va buscar una forma de practicar la misericòrdia salvant l'home de l'eterna condemnaió a l'infern i, alhora, satisfer l'exigència de castigar el pecat.

Qui confia en aquesta redempció o expiació guanyarà el cel. Qui es recolza en les bones obres està perdut, ja que els nostres pecats pesen molt més que les nostres bones obres en la balança de Déu.

D'aquesta manera, nosaltres podem veure la justícia de Déu i la seva misericòrdia juntes. Ell va enviar la seva Paraula, Isa el Messies (com el coneixen ells), que era lliure de pecat, perquè era la Paraula de Déu, no nascut de llavor humana, sinó d'una mare, sense pare, per la qual cosa no portava el pecat heretat per les seves venes com tots els altres homes.

Ell havia de ser un ésser humà per poder fer expiació, però un home sen-

se pecat, per poder ocupar el lloc de l'anyell expiatori. Ningú podia fer això, sinó Déu mateix, que va enviar la seva Paraula, que va prendre forma humana i va viure entre la gent, ensenyant-los el camí de l'amor i l'honradesa, estenent pau i realitzant grans miracles.

Però, sobretot, Ell es va oferir per a la redempció de l'home pecador, posant-se a si mateix en la creu. Certament, aquesta era la voluntat de Déu, però els jueus no sabien el que estaven fent. Ells van arrestar a Isa, perquè els havia reprès pels seus pecats; el van prendre per la força i el van entregar als romans, el poder dominant en aquest moment, acusant-lo d'iniciar un aixecament, de no pagar impostos a César i d'afirmar que era el rei dels jueus.

Com que els jueus estaven sota l'imperi romà, no tenien el poder de condemnar una persona a la pena de mort; de manera que el van lliurar als romans, els quals, el van agafar i el van crucifi-

car. Però Isa va dir: «*Pare, perdona'ls, que no saben el que fan*» (Lluc 23.34). Els jueus van pensar que havien acabat amb aquest profeta, però Crist va ser enterrat. La seva tomba va ser custodiada per guàrdies de l'Imperi precisament per evitar el robatori del cadàver.

No obstant això, després de tres dies es va aixecar d'entre els morts, es va presentar als seus, i els va mostrar les mans i els peus, perquè veiessin les cicatrius de la crucifixió. Va estar amb ells durant quaranta dies. Després va pujar al cel, on viu fins al dia d'avui, i tornarà de nou a jutjar el món.

Causa sorpresa trobar gent (entre ells, els nostres amics musulmans) que nega la crucifixió argumentant que Jesús era un profeta, i que Déu honra i protegeix els seus profetes. Abans de Jesús, els jueus ja havien matat alguns dels profetes. Jesús va dir: «*Jerusalem, Jerusalem, que mates els profetes i apedregues els qui et són enviats!*» (Mateu 23.37).

Avui en dia, tots esperen la tornada del Messies: jueus, cristians i musulmans, ja que Ell és la Paraula de Déu que pot canviar cors. Ell és l'únic que pot salvar-nos de les nostres iniquitats i errors davant de Déu. Només per la seva sang els nostres pecats poden ser perdonats. I nosaltres, els seguidors de Isa, creiem en això i confessem que, encara que els jueus van ser la raó de la seva crucifixió, no van crucificar el Messies ni el van matar, ja que va ser Crist qui voluntàriament va lliurar la seva vida per complir les profecies que sobre ell es van escriure:

Per fer això el Pare m'estima, perquè jo dono la meva vida per tal de tornar-la a prendre. Ningú no me la pren; és que jo la dono voluntàriament, tinc poder de donar-la i tinc poder de recobrar-la. Aquesta és la missió que he rebut del meu Pare (Joan 10.17-18).

No obstant això, el Messies es va aixecar d'entre els morts, victoriós, i va

ascendir al cel, mostrant també la seva autoritat sobre la mort i la vida. Ell és viu, mentre que tots els altres profetes han mort i han estat enterrats i s'han degradat fins a convertir-se en pols. Els científics i els professors de religió sostenen que la crucifixió va ser un esdeveniment històric. Una persona que vol guanyar el cel, ha de confessar que és un pecador i acceptar el sacrifici de Isa el Messies pels seus pecats.

La fe en Jesús transformarà a qui es confessi pecador i a qui confessi la necessitat del seu perdó en una nova criatura, capacitada i en condicions per entrar a la presència de Déu.

Què hi ha sobre el cel i el dia del Judici Final?

Els cristians creiem en el cel i en el dia del Judici Final, però què diu l'Evangeli sobre el cel? A la Bíblia el cel és el lloc on Déu habita amb els sants, és un lloc sant

i pur en què viurem una vida de contínua lloança a Déu. No hi ha sofriment, ni problemes, ni altres coses mundanes. No hi ha matrimoni ni necessitat de menjar, beure, etc. Gaudirem amb Déu com els àngels.

Jesús va dir: «En el cel ni es casen ni es donen en casament [...] ja que són iguals als àngels» (Lluc 20.34-36).

La vida serà lloança i goig en la presència de Déu. No hi haurà tristesa, ni llàgrimes, ni patiment, ni malaltia. És una vida que l'ésser humà no pot imaginar, no podem descriure-la en la seva totalitat, perquè no la podem entendre amb la nostra ment limitada⁹.

⁹ En contrast amb la doctrina cristiana del cel, els musulmans creuen literalment en un paradís (Yanna), amb arbres, flors, rius, ocells, etcètera, on els homes gaudiran sense haver de treballar, on menjaran i beuren, i disposaran de moltes verges al seu servei, les quals es tornaran verges després de cada relació (N. de l'E.).

I què passa amb el dia del Judici Final? Creiem que ve un dia en què rendirem comptes: el dia del judici. Cada home estarà de peu davant Déu i haurà de retre comptes del que ha fet en la seva vida, sigui bo o dolent. I la nostra fe, basada en l'Evangelí, és que tot creient, nascut de nou per l'Esperit en el nom de Isa el Messies, entrarà al cel aquell dia del Judici. Qui no sigui un veritable seguidor del Messies passarà l'eternitat a l'infern.

Qui és Isa el Messies?

Isa el Messies té dues naturaleses: una naturalesa humana i una naturalesa divina. La seva naturalesa humana és completament humana, però sense pecat. Menja i beu i té altres necessitats naturals. Això no és una cosa que nosaltres puguem atribuir a un Déu fort i poderós! Però aquesta és la forma que va haver de prendre per complir les profecies, identificar-se amb el nostre patir

diari, comprendre'ns des de la nostra vida limitada, oferir la seva vida a canvi de la nostra, obrar el miracle de prendre de nou la seva vida i demostrar el seu poder sobre la mort i el pecat. Encarnar-se, lluny de ser una mostra de debilitat, és una manera portentosa de mostrar el seu poder absolut.

D'altra banda, la seva naturalesa divina és la naturalesa de Déu. Ell és la imatge de Déu a la terra, la veritable encarnació de Déu el Fill. Aquesta naturalesa divina es posa de manifest en les obres que va fer, obres de Déu: com ressuscitar els morts i curar els malalts; grans miracles, com alimentar les multituds amb una mica de pa i peix, i exercir autoritat sobre la naturalesa; perdonar els pecats dels qui obraven malament; acceptar l'adoració de la gent o curar els ulls d'aquells que havien nascut cecs.

Sabem que Déu és gelós i no permet a ningú ser igual que Ell, sobretot en els seus atributs de Creador. Només Déu és creador, sanador i proveïdor, i no hi ha

ningú com Ell. Ell diu: «*Sigui*», i és, Ell és l'únic jutge, i el que envia els missatgers. Qualsevol persona que adora qualsevol altre és un incrèdul. Ell diu: «*Jo, el Senyor, aquest és el meu nom; no cediré a cap altre la glòria que és meva, ni cediré als ídols la lloança que se'm deu.*» (Isaïes 42:8).

Ara bé, ens trobem amb aquestes característiques i obres en el Messies. I veiem que Crist té totes aquestes característiques perquè és Déu mateix, i no hi ha diferència entre Déu i el seu Esperit o la seva Paraula. El Messies és la Paraula de Déu feta carn. Déu mateix habita en el cel i ho omple tot. Si l'àngel Gabriel va ser capaç de mostrar-se com un home als profetes, potser el Creador de Gabriel i de tots els àngels ¿no serà capaç de revelar-se en forma d'ésser humà? Certament, Déu va parlar a Moisès des del foc i va parlar amb ell una segona vegada des de la muntanya. També va parlar a la gent a través de somnis i visions en el passat; per tant ¿no pot parlar

amb nosaltres a través de la seva paraula feta carn?

Això és el que el Messies va dir: «*Jo i el meu Pare som u*» (Joan 10.30). I «*Ningú no ha pujat al cel, fora d'aquell qui ha baixat del cel: el Fill de l'Home*» (Joan 3.13). Per tant, el Messies va ser un home pel que fa al cos, però en el seu esperit va seguir sent diví. Ell posseïa l'autoritat divina, i podem dir que va ser la imatge de Déu a la terra, que va declarar el seu amor a tots. El que va morir a la creu va ser el seu cos humà, però la seva divinitat mai morirà. És com una ampolla plena d'aire: l'aire que hi ha a l'interior de l'ampolla és el mateix que l'aire que hi ha fora. Tots dos són una mateixa cosa. Si trenquem l'ampolla, el que es trenca és el vidre, l'aire no es veu afectat. De la mateixa manera, el cos humà de Crist va ser trencat, però la seva naturalesa divina no va canviar. Sens dubte, acceptar Jesús com a Déu encarnat és molt diferent en la fe que acceptar-lo només com a un profeta, com

ho fan els nostres amics musulmans per causa dels seus ensenyaments.

Certament, en la seva naturalesa humana Ell és profeta, missatger, home, servent, fill d'home, etcètera. Però en la seva naturalesa divina, Ell és Déu encarnat. I nosaltres hem de creure en el Messies totalment, i no només en part, per obtenir la vida eterna.

Què podem dir dels profetes posteriors al Messies?

L'Alcorà ensenya als musulmans que després de Jesús va venir Mahoma com a profeta final. No obstant això, trobem la resposta en la Bíblia, on diu:

Després d'haver parlat Déu antigament, en diverses ocasions i de moltes maneres, als avantpassats per mitjà dels profetes, en aquests darrers temps ens ha parlat per mitjà del Fill, a qui ha establert com a hereu universal i pel qual també ha creat tot el que existeix (Hebreus 1.1-2).

Quan Jesús estava a la creu, una de les seves últimes frases va ser: «*Tot s'ha complert*» (Joan 19.30). Això vol dir que Ell havia vingut i completat tot el que l'home necessita, tant per a tots els anys de la seva vida a la terra, com per a la vida després de la mort. És a dir, Ell ha preparat el camí per a aquesta vida i per a l'eterna, si seguim les seves paraules. L'Evangelí ens adverteix sobre els falsos profetes que vindran:

Guardeu-vos dels falsos profetes que se us presenten vestits d'ovella, i per dintre són llops rapaços. Pels seus fruits els coneixereu. ¿És que es cullen raïms dels cards o figues de les bardisses? Els arbres bons donen bons fruits, però els arbres bords en donen de dolents (Mateu 7.15-17).

Advertim a tot el que demani compte de la nostra fe que hi ha el perill de ser enganyats. El qui ve i ensenya el que diu la Bíblia, i està d'acord amb la Paraula de Déu en l'Evangelí, és de Déu, però qualsevol que vingui i hi afegei-

xi o tregui alguna cosa, és del maligne. L'Evangelí ens crida a entrar per la porta estreta, que es plena de dificultats i sofriment pel Messies, però són pocs els que hi entren i suporten la persecució i la tribulació que cauen sobre ells. Però el Messies ens adverteix de la porta ampla, a través de la qual entren molts, perquè és fàcil, però que condueix a la destrucció, ja que ve de Satanàs, que vol portar tots amb ell a l'infern.

Per què predicar i difondre l'Evangelí lliurement?

En primer lloc, Crist ens hi ha enviat, tal com diu l'Evangelí:

Aneu per tot el món i prediqueu l'Evangelí a tota criatura. El qui cregui i sigui batejat, serà salvat, però el qui no cregui, serà condemnat (Marc 16.15-16).

Per tant, estem obeint les paraules del Messies i volem portar a la gent

les bones notícies sobre com arribar al paradís de Déu. Les belles paraules de l'Evangelí escampen pau i amor entre tots els pobles. Nosaltres prediquem l'Evangelí, però no amb un propòsit polític, sinó per obediència a un manament bíblic.

En segon lloc, volem proclamar la pau que tenim i la salvació dels nostres pecats i ofenses a través del Messies, així com la nova vida espiritual que gaudim i que està disponible per a tot aquell que decideixi creure en Ell. Volem compartir aquest goig amb els altres.

En tercer lloc, temem que la gent acabi a l'infern i volem que totes les persones estiguin amb nosaltres en el regne de Déu.

En quart lloc, per no ser responsables pel destí dels altres, és a dir, perquè quan ens trobem davant Déu Ell no ens exigeixi la sang d'altres persones perquè no hem exercit la nostra part en la tasca de compartir la veritat amb elles.

En cinquè lloc, distribuïm l'Evangelí gratuïtament perquè tots tinguin l'oportunitat de llegir-lo, tant els rics com els pobres, tant els àrabs com els que no ho són.

Estem compartint l'Evangelí en tots els idiomes i dialectes, perquè no volem centrar-nos només en un grup de persones. Nosaltres prediquem a tots els homes, començant pels cristians nominals i seguint pels musulmans, els budistes, els hindús, els jueus i totes les altres persones. Cada predicador té una crida i predica la paraula de Déu a aquells a qui Ell porta. Qui ens ha regalat totes les coses a la vida no prohibeix que la seva paraula sigui distribuïda gratuïtament, sinó que la dóna lliurement. Jesucrist va dir: «*De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc*» (Mateu 10.8). Per tant, la força que ens impulsa a distribuir l'Evangelí és l'amor, i això és el que Déu ens va mostrar a tots abans, en la vida mateixa de Crist.

Cada no creient és totalment lliure: la decisió és seva. Ignorar el Messies és prendre una decisió perillosa. Pregueu per cada un que se us acosti perquè consideri la seva decisió un cop més ara que se l'ha ajudat a entendre millor l'Evangeli.

Animeu els vostres amics musulmans a fer les seves preguntes, a acostar-se als que segueixen l'Evangeli, a tenir audàcia per investigar per si mateix i a llegir l'Evangeli. Encoratgeu-los a fer que la seva ment no es limiti a seguir els ensenyaments antics o les tradicions. Estimuleu-los perquè entenguin que tots hem d'avançar per assolir un major enteniment i deixar el que hi hagi en nosaltres de fanatisme cec.

Pel que fa a nosaltres, esforcem-nos a demostrar que els estimem amb l'amor de Déu, perquè som germans de la mateixa carn i sang i perquè, com a seguidors del Messies, hem d'estimar totes les persones, siguin de l'origen que siguin. Demostreu amb accions que són

fruit de les nostres oracions diàries per totes les persones, pel bé de tots, perquè tothom pugui gaudir d'una vida eterna davant Déu.

Epíleg

INDUBTABLEMENT, com hem plantejat en aquest llibre, assolir un acostament amb el nostre proïsme, en el nostre cas aquell que prové d'un context islàmic, requereix paciència, amor, coneixement i responsabilitat.

Estimar i considerar l'immigrant com algú que necessita ser acceptat i incorporat a la cultura receptora hauria de ser prioritari, més que res per al poble de Déu. Es tracta del nostre proïsme, pel qual Crist també va morir, i l'única

eina que Déu té a les mans per apropar l'Evangelí és mitjançant el testimoni de l'església.

Per part seva trobarem excuses infundades que intentaran fer callar el crit de la seva pròpia solitud. Alguns, però, seran sincers cercadors d'una Veritat que anhelan conèixer.

Per part nostra comptem amb les promeses de qui va prometre estar amb nosaltres cada dia fins a la fi del món. Seva és la batalla i la victòria; la nostra és la confiança i dependència en el seu poder.

Sense desanimar-nos per difícil que pugui resultar arribar a la meta, reforcem l'estima pel nostre veí, aquest immigrant musulmà, que és també el nostre proïsme.

LIBROS GRATIS PARA DESCARGAR DE LA WEB

Editorial MUSULMANIA se complace en ofrecer una nutrida colección de títulos referidos a la misión cristiana y el islam, los que pueden ser descargados gratuitamente en formato PDF desde nuestro sitio web:

www.MUSULMANIA.com

Comparte con los musulmanes el amor de Dios

Bill Dennett, 182 págs.

David y Goliat, una figura del islam

Gabriel Falco, 132 págs.

La *dawa*, misión islámica

Patrick Sookhdeo, 36 págs.

Ese inmigrante, mi prójimo

Miguel Juez, 106 págs.

Esperanza para los musulmanes

Don McCurry, 486 págs.

El humor en las misiones

Andrés Alvarado (pseudónimo), 138 págs.

Jesús en el Corán

Textos del Corán, 24 págs.

Latinos en el mundo islámico

Federico Bertuzzi, ed., 152 págs.

Latinos no mundo musulmano (portugués)

Federico Bertuzzi, ed., 158 págs.

Luz sobre el islam

Francesco Maggio, 110 págs.

Musulmanes que encontraron a Cristo

R. F. Wootton, 94 págs.

El ocultismo en el islam

Abd Al-Masih (pseudónimo), 44 págs.

Para comprender al mundo árabe

Louis Hamada, 206 págs.

Peregrinaje en la misión

Christian Giordano, 94 págs.

Poder empresarial en misión integral

Heinz Suter, 130 págs.

Por qué mujeres cristianas se convierten al islam

Rosemary Sookhdeo, 124 págs.

Quiénes son los musulmanes

Don McCurry, 40 págs.

Radiografía de una misión

Junior Rocha, 60 págs.

Raio X do campo missionário (*portugués*)

Jose Rocha, 60 págs.

Ríos en la soledad

Federico Bertuzzi, ed., 210 págs.

Ríos no deserto (*portugués*)

Federico Bertuzzi, ed., 210 págs.

Testimonio en tierras musulmanas

Gilberto Orellana, 152 págs.

La visión islámica

Christine Schirrmacher, 134 págs.

Vivir por un sueño

Marina Gutiérrez (*pseudónimo*), 154 págs.

DE PRÓXIMA APARICIÓN

Avivamiento en Argelia

Jean Blanc, 160 págs.

De semilla a fruto

Dudley Woodberry, ed., 426 págs.

Del Suquia al Norte de África

Enrique Guevara, 680 págs. (3 tomos)

Diálogo entre un musulmán y un cristiano

D. Shenk y B. Kateregga, 292 págs.

Honor y vergüenza

Roland Müller, 220 págs.

Ríos en la soledad (*tomo II*)

Federico Bertuzzi, ed., 394 págs.